

Both Balázs
 (1976, Sopron)
 költő, író,
 Bella István-díjas

Both Balázs

Sörkert, negyvenes évek

Új tavasz hevíti a tér levegőjét,
 éjjel-nappal kileng az ablak.
 Hangsor felel, talán kerékszaj;
 fénysugár koccan a falnak.
 Jövönket hordó tenyérsnyi felhő,
 a sörkertre holdfény vet rácsot:
 rég elszéledve pihennek itt-ott
 a régvolt bohém barátok.

Egyet repesz tépett szét,
 táskája megállt a tér gyepén.
 A szőke mérnököt Zürichig vitte
 a rettegés és a remény.
 Magas polcra, tribünre ült egy,
 a pártjelvény hajtókáján
 úgy villogott az őszi fényben,
 mint húsz évvel később a vágány.

A vágytelt kármin ajkak,
 édesen elomló füstkarikák –
 kiszámolót játszott az agyinfarktusz,
 egy zöld Lada fékje, a rák...
 Poharuk csorba szilánk a földben,
 maroknyi mész már, ki itt kacag,
 de nyár van, mint a sör, habzik a jókedv.
 És örökre így is marad.